

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania X. Y.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] 2024 r.,

w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 13 stycznia 2026 r.

- I. przywraca X. Y. termin do wniesienia odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia [...] 2024 r.;**
- II. uchyla zaskarżoną uchwałę i sprawę przekazuje Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Pismem z 5 grudnia 2023 r. X. Y. - sędzia Sądu Okręgowego w [...] (dalej: odwołujący się) oświadczył Krajowej Radzie Sądownictwa (dalej: Rada, KRS) wolę

dalszego zajmowania stanowiska sędziego. Do oświadczenia załączył zaświadczenie lekarskie z 21 września 2023 r. oraz zaświadczenie psychologiczne z 22 listopada 2023 r., stwierdzające, że jest on zdolny do pełnienia urzędu sędziego ze względu na stan zdrowia.

Uchwałą Nr [...] z [...] 2024 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, na podstawie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 217, ze zm.; dalej: p.u.s.p.), KRS nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie przez odwołującego się stanowiska sędziego.

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu. Przy czym Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.KRS).

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że zespół członków KRS na posiedzeniu w dniu 1 lutego 2024 r., przy braku głosów „za” i „wstrzymujących się” oraz przy 3 głosach „przeciw”, przyjął stanowisko o rekomendowaniu KRS niewyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez odwołującego się. W uzasadnieniu stanowiska stwierdzono brak podstaw do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez odwołującego się z uwagi na brak zaistnienia wyjątkowych okoliczności, które miałyby szczególnie doniosły charakter i tym samym przemawiały za odstępieniem od zasady obligatoryjnego przejścia sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku.

Podjmując zaskarżoną uchwałę, KRS w pełni podzieliła stanowisko zespołu, uznając, że brak jest przesłanek uzasadniających wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez odwołującego się. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że zasadą i regułą jest obligatoryjne przejście sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku. Przejście sędziego w stan spoczynku następuje *ex lege*. Natomiast art. 69 § 1b p.u.s.p. stanowi wyjątek od powyższej zasady, a użyty w nim przez ustawodawcę zwrot „może” oznacza uprawnienie (a nie obowiązek) KRS do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego

pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia, o ile jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym. W przypadku skorzystania z fakultatywnego rozwiązania uregulowanego w art. 69 § 1b p.u.s.p. na Radzie spoczywa obowiązek uzasadnienia, że interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny wymaga odstąpienia od zasady przejścia sędziego w stan spoczynku po osiągnięciu 65 roku życia, a jej uchwała ma charakter konstytutywny.

Rada podkreśliła jednocześnie, że zgodnie z przyjętym przez ustawodawcę założeniem, odstąpienie od omawianej zasady musi wynikać z wyjątkowych okoliczności mających szczególnie doniosły charakter, przy czym wyłączną rolą Rady jest wypełnienie treścią pojęć „interes wymiaru sprawiedliwości” i „ważny interes społeczny”. Rada podniosła, że każde odejście doświadczonego i rzetelnego sędziego w stan spoczynku jest pewnym „osłabieniem” wymiaru sprawiedliwości, ale też jest naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością. Nie można więc utożsamiać interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziowskiego przez osobę, która osiągnęła już 65 rok życia.

Wskazując na powyższe okoliczności, na posiedzeniu w dniu [...] 2024 r. Rada bezwzględną większością głosów, przy 3 głosach „za”, 11 głosach „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się”, podjęła uchwałę o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie przez odwołującego się stanowiska sędziego.

Przedmiotowa uchwała została doręczona odwołującemu się drogą elektroniczną 5 marca 2024 r.

Pismem z 22 marca 2024 r., które wpłynęło do Biura KRS w dniu 28 marca 2024 r. (data prezentaty), odwołujący się wniósł odwołanie od ww. uchwały KRS Nr [...] z [...] 2024 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku, zaskarżając ją w całości.

Przedmiotowej uchwale odwołujący się zarzucił:

- naruszenie zasad procedowania, mające wpływ na treść podjętej uchwały, poprzez obrazę art. 33 ust. 1 u.KRS, nakazującego w sprawach indywidualnych podejmowania uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych

osób, jeżeli zostały złożone - poprzez rozpatrzenie wniosku bez głębszego zbadania sprawy, w oparciu o błędnie zinterpretowane dane statystyczne;

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że nie występują szczególne przesłanki do dalszego pełnienia przez odwołującego się funkcji sędziego Sądu Okręgowego w [...] w sytuacji, gdy jest wprost przeciwnie;
- obrazę art. 29 ust. 2 u.KRS, który stanowi, że uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa - w związku z brakiem zawiadomienia o terminie posiedzenia Rady;
- obrazę art. 69 § 1b u.p.u.s.p. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie oraz
- obrazę innych norm powodujących naruszenie praw odwołującego się, a w szczególności obrazę art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały niezgodnie z wymogami tej normy wobec braku szczegółowości uzasadnienia i art. 42 ust. 3 u.KRS stanowiącego, że uchwały w sprawach indywidualnych doręcza się uczestnikom postępowania wraz z uzasadnieniem i pouczeniem o sposobie wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego - wobec braku pouczeń, o których stanowi ta norma.

Wskazując na powyższe, odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wraz z odwołaniem odwołujący się złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od uchwały KRS Nr [...] z [...] 2024 r.

W uzasadnieniu wniosku odwołujący się wskazał, że uchybienie terminowi do wniesienia odwołania nastąpiło bez jego winy. Odwołujący się podniósł, że doręczając mu 1 marca 2024 r. uchwałę KRS Nr [...] nie pouczono go o możliwości wniesienia odwołania ani o terminie dokonania takiej czynności. Zaniechanie to stanowiło naruszenie przepisu art. 42 ust. 3 u.KRS. Zdaniem odwołującego się, opóźnienie w złożeniu odwołania nie nastąpiło więc z jego winy. Jednocześnie odwołujący się podniósł, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, brak należytego pouczenia ze strony organu, stanowi podstawę do ubiegania się przez uczestnika postępowania o przywrócenie terminu do dokonania czynności.

Rada w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarówno wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, jak i odwołanie zasługiwały na uwzględnienie.

Przechodząc do oceny wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od zaskarżonej uchwały, wskazać należy, że zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c., mającym odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie na mocy art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, jeżeli uczestnik nie dokonał w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jego wniosek postanowi przywrócenie terminu. Przywrócenie terminu nie jest dopuszczalne, jeżeli uchybienie terminu nie pociąga za sobą ujemnych dla uczestnika skutków procesowych (art. 168 § 2 k.p.c.).

Należy uznać, że w przypadku odwołującego się zostały spełnione przesłanki przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od uchwały KRS nr [...].

Przesłankami tymi w świetle przepisów prawa są: brak winy uczestnika w uchybieniu terminowi i powstanie w wyniku tego uchybienia ujemnych dla niego skutków procesowych. Przepis art. 168 § 1 k.p.c., który ma zastosowanie na mocy art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, gdyż jest zasadą, że czynności procesowe powinny być dokonywane w terminie. O braku winy uczestnika można mówić tylko wtedy, gdy istniała jakaś niezależna przyczyna, która spowodowała uchybienie terminowi. Przyczyna taka zachodzi wówczas, gdy dokonanie czynności w ogóle (w sensie obiektywnym) było wykluczone, jak również w takich przypadkach, w których w danych okolicznościach nie można było oczekiwać od uczestnika, by zachował dany termin procesowy. Warunkiem przywrócenia terminu są również ujemne skutki procesowe, jakie to uchybienie wywołuje dla uczestnika. Zarówno brak winy, jak i ujemne skutki procesowe muszą być przez uczestnika uprawdopodobnione (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1972 r., III CRN 448/71; z 5 maja 2009 r., I UO 3/08; z 16 lipca 2009 r., II UZ 23/09).

Wymóg uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniających wniosek o przywrócenie terminu jest zatem spełniony, jeżeli zostaną przytoczone okoliczności

uzasadniające ten wniosek, zarówno merytoryczne, tj. wskazujące na brak winy uczestnika w uchybieniu terminu, jak i formalne.

W analizowanej sprawie odwołujący się we wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od uchwały KRS nr [...] w sposób należyty, zdaniem Sądu Najwyższego, uprawdopodobnił przesłankę braku winy w terminowym zaskarżeniu spornej uchwały w drodze odwołania, wskazując, że przekroczenie przez niego terminu do wystąpienia z odwołaniem było konsekwencją braku pouczenia go o możliwości wniesienia odwołania od uchwały KRS podjętej w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiagającego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku. Bezsprzecznie bowiem zaskarżona uchwała nie zawiera stosownego pouczenia w tym zakresie. Powyższa okoliczność czyni tym samym wniosek o przywrócenie terminu zasadnym.

Powyższej oceny nie zmienia przy tym okoliczność, że ustawodawca wprost nie przewidział możliwości zaskarżania uchwały KRS wydanej na podstawie art. 69 § 1b p.u.s.p. Podkreślenia wymaga, że dopuszczalność wniesienia odwołania od tego rodzaju uchwały przesądzona została uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NKP 3/21. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w przedmiotowej uchwale, od uchwały KRS wydanej na podstawie art. 69 § 1b p.u.s.p. przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS, czyli w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia uchwały z uzasadnieniem (zob. art. 44 ust. 2 u.KRS).

Z tych też przyczyn wniosek odwołującego się o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od uchwały KRS nr [...] należało uwzględnić na podstawie art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS.

W konsekwencji należało uznać, że odwołanie od uchwały KRS nr [...] zostało wniesione przez odwołującego się z zachowaniem terminu do jego wniesienia.

Przechodząc do oceny merytorycznej odwołania, wskazać należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut braku zawiadomienia odwołującego się o terminie posiedzenia. Wskazać należy, że ustawodawca w art. 29 ust. 2 u.KRS wprawdzie nakłada na Radę obowiązek poinformowania uczestnika o terminie posiedzenia, niemniej jednak w przepisie tym nie precyzowano sposobu, w jakim ma

nastąpić dopełnienie tego obowiązku. Kwestię tę reguluje § 11 uchwały Nr 158/2019 KRS w sprawie Regulaminu KRS z dnia 24 stycznia 2019 r., (M.P. 2019, poz. 192, ze zm.), zgodnie z którym uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpoznawana jego sprawa, poprzez stosowne ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej KRS. Poinformowania tego można dokonać ponadto również za pośrednictwem systemu teleinformatycznego albo poczty elektronicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się przy tym, że ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej KRS pozostaje w zgodzie z celem obowiązku informacyjnego, o jakim mowa w art. 29 ust. 2 u.KRS (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 62/21; z 4 października 2023 r., I NKRS 57/23). Jak słusznie podnosi się, informacji, o jakiej mowa przepisie art. 29 ust. 2 u.KRS, nie można utożsamiać z wezwaniem na posiedzenie Rady ani zawiadomieniem o takim posiedzeniu w znaczeniu, jakie tym instytucjom nadaje Kodeks postępowania cywilnego. Wspomniana informacja nie służy bowiem umożliwieniu uczestnikowi postępowania obowiązkowego lub dobrowolnego stawiennictwa na posiedzeniu tego organu, gdyż poza przypadkami skorzystania przez Radę z możliwości wezwania na posiedzenie celem wysłuchania uczestnika postępowania, posiedzenia Rady odbywają się bez udziału uczestników postępowania (wyroki Sądu Najwyższego: z 4 października 2023 r., I NKRS 57/23; z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 62/21; z 13 marca 2019 r., I NO 52/18; z 18 lutego 2025 r., I NKRS 49/24).

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy, wskazać należy, że z odpowiedzi na odwołanie wynika, że informacja o terminie posiedzenia, na którym miała być rozpatrywana sprawa odwołującego się, była umieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej KRS. Okoliczności tej nie kwestionował przy tym odwołujący się. W tym stanie rzeczy nie sposób uznać, że doszło w tym przypadku do naruszenia art. 29 ust. 2 u.KRS.

Odnosząc się do dalszych zarzutów odwołania, wskazać należy, że według art. 69 § 1 p.u.s.p. sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa

wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie.

Artykuł 69 § 1b p.u.s.p. przewiduje natomiast, że KRS może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów. Uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest ostateczna. W przypadku niezakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego wieku, o którym mowa w § 1, sędzia pozostaje na stanowisku do czasu zakończenia tego postępowania.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, kognicja Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw ogranicza się przy tym do badania, czy uchwała KRS nie została podjęta z naruszeniem przepisów prawa (art. 44 ust. 1 u.KRS), w szczególności czy nie jest arbitralna (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I NKRS 2/21).

Podkreślenia jednocześnie wymaga, że w sprawach indywidualnych, w świetle art. 33 ust. 1 u.KRS, Rada jest obowiązana przed podjęciem uchwały wszechstronnie rozważyć sprawę na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny. W przypadku podejmowania uchwały dotyczącej wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego osiągnącego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku przesłankami, które Rada jest zobowiązana uwzględnić, są: uzasadniony interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny, w szczególności racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

W kontekście powyższego, zasadne okazały się sformułowane przez odwołującego się zarzuty naruszenia przez Radę obowiązków wszechstronnego rozważenia sprawy oraz należytego uzasadnienia podjętego rozstrzygnięcia.

Lektura uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wskazuje, że KRS zaniechała pogłębionej analizy sprawy. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały jest ogólnikowe, co w istocie uniemożliwia poznanie okoliczności, które według KRS przesądziły o podjęciu decyzji o odmowie uwzględnienia wniosku skarżącej o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie przez nią stanowiska sędziego.

Przede wszystkim Rada w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w żadnej mierze nie wyjaśniła, z jakich konkretnie przyczyn nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez odwołującego się, poprzestając na ogólnikowym stwierdzeniu, że brak jest podstaw do wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez odwołującego się z uwagi na brak zaistnienia wyjątkowych okoliczności, które miałyby szczególnie doniosły charakter i tym samym przemawiały za odstępniem od zasady obligatoryjnego przejścia sędziego w stan spoczynku wraz z osiągnięciem określonego wieku.

Wprawdzie art. 42 ust. 1 u.KRS nie określa wymogów co do treści uzasadnienia, jednak nie oznacza to, że jego treść może być jakakolwiek lub sprowadzać się do przytoczenia brzmienia przesłanek z art. 69 § 1b p.u.s.p. i poprzestaniu na wyłącznie ogólnych stwierdzeniach. Treść uzasadnienia ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21).

W świetle powyższych okoliczności Sąd Najwyższy nie ma wątpliwości, że zaskarżona uchwała Rady została podjęta w sposób dowolny, bez wszechstronnego rozpatrzenia posiadanych materiałów, co rodzi konieczność jej uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zasadny okazał się również zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 69 § 1b p.u.s.p.

Treść art. 69 § 1 p.u.s.p. jednoznacznie wskazuje, że przejście sędziego w stan spoczynku następuje z mocy prawa z chwilą osiągnięcia 65 roku życia

i taka sytuacja powinna być traktowana jako zasada. Możliwość dalszego pełnienia służby sędziowskiej ma charakter fakultatywny i stanowi od niej wyjątek. Warunkiem materialnoprawnym, niezbędnym do podjęcia uchwały, jest złożenie przez sędziego oświadczenia potwierdzającego wolę dalszego sprawowania urzędu oraz zaświadczenia potwierdzającego stan zdrowia. Należy jednak podkreślić, że spełnienie tych warunków nie daje gwarancji dalszego zajmowania przez sędziego stanowiska. Sama wola sędziego jest niewystarczająca do podjęcia uchwały wyrażającej zgodę na kontynuowanie pracy na stanowisku sędziego po osiągnięciu ustawowego wieku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że możliwość „dalszego zajmowania stanowiska sędziego” (tj. po osiągnięciu wieku przejścia sędziego w stan spoczynku) nie stanowi konstytucyjnie określonego i bezwzględnego prawa osoby powołanej do pełnienia urzędu sędziego, a jest specyficznym środkiem prawnym, pozwalającym Radzie na bieżące reagowanie na aktualne potrzeby wymiaru sprawiedliwości oraz ochronę dobra wymiaru sprawiedliwości lub interesu społecznego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2021 r., I NKRS 62/21).

Art. 69 § 1b zd. 1 p.u.s.p. wskazuje na uznanie, jakie przysługuje Radzie w kwestii wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie przez sędziego stanowiska pomimo ukończenia przez niego 65 roku życia. Ustawa wyraźnie bowiem stanowi, że KRS „może wyrazić zgodę”. Nie oznacza to jednak, że KRS może działać na zasadzie pełnej uznaniowości i w ten sposób arbitralnie decydować o pozostawieniu sędziego w stanie czynnym po osiągnięciu przez niego ustawowego wieku przechodzenia w stan spoczynku. Uznaniowość Rady jest ograniczona kryteriami wskazanymi *expressis verbis* w art. 69 § 1b p.u.s.p. Na Radzie spoczywa zatem obowiązek uzasadnienia, że interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny wymaga odstąpienia od zasady, względnie tego nie uzasadnia. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że odstępstwo od zasady przejścia w stan spoczynku powinno znajdować zastosowanie wyjątkowo i tylko wówczas, gdy sędzia przejawia zdolności do wypełniania obowiązków zawodowych nie tylko w stopniu wystarczającym (porównywalnym z innymi), lecz w stopniu ekstraordynaryjnym w porównaniu do innych sędziów. Takie kryterium nie wynika z treści przepisów prawa. Wszelkie okoliczności związane z cechami osobistymi sędziego mogą i powinny być

rozważane jedynie w odniesieniu do interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego. Hipotetycznie rzecz ujmując, nawet jeżeli sędzia nie wyróżnia się na tle innych sędziów, to interes wymiaru sprawiedliwości (lub ważny interes społeczny) może przemawiać za jego pozostaniem w służbie, i odwrotnie – nawet jeżeli mamy do czynienia z wyróżniającym się sędzią, interes wymiaru sprawiedliwości (lub ważny interes społeczny) nie zawsze będzie przemawiać za odstępstwem od zasady (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2024 r., I NKRS 100/23)

W świetle powyższego, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

(k.b.)

[r.g.]